

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Sučanskej a členov senátu JUDr. Emila Franciscyho a JUDr. Eleny Siebenstichovej, v právnej veci žalobcu **D. P.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. I. B., advokátkou so sídlom v B., proti žalovanému **D.**, so sídlom v B., zastúpenému JUDr. V. Š., advokátkou so sídlom v B., **o nahradenie prejavu vôle uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva k nebytovému priestoru**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 10 C 83/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. mája 2013 sp. zn. 6 Co 181/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa návrhom domáhal nahradenia prejavu vôle žalovaného uzavrieť s ním zmluvu o prevode vlastníctva k nebytovému priestoru č. X. nachádzajúceho sa v suteréne bytového domu súp. čísla X. postaveného na parcele č. X., druh stavby X., v B., ktorý je zapísaný na liste vlastníctva č. X. katastrálne územie S. (ďalej len „nebytový priestor“).

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 21. novembra 2012 č.k. 10 C 83/2010-127 žalobe vyhovel a nahradil vôľu žalovaného uzavrieť ako predávajúci so žalobcom ako kupujúcim zmluvu o prevode nebytového priestoru do vlastníctva (uzavretá podľa zákona č. 42/1992 Zb. a zákona č. 182/1993 Z.z.), ktorej predmetom bol nebytový priestor značený vyššie. Súčasne žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 638,78 €. V odôvodnení uviedol, že v konaní bolo preukázané, že rozhodnutím Obvodného národného výboru Bratislava I z 11. novembra 1987 bol žalobcovi pridelený nebytový priestor o rozlohe cca 32 m² na zriadenie ateliéru. Dňa 17. decembra 1987 Ľudové bytové družstvo a žalobca podpísali dohodu o odovzdaní a prevzatí nebytového priestoru, podľa ktorej nebytový priestor žalobca prevzal ako nový člen družstva po starom členovi družstva. Žalobca nebytový priestor užíval ako ateliér. Ďalej mal preukázané, že žalobca v zmysle § 24 zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstvách (ďalej len „zákon č. 42/1992 Zb.“) vyzval družstvo o prevod nebytového priestoru do vlastníctva, ktorá bola družstvu doručená 3. júna 1992. Družstvo na túto výzvu nereagovalo a žalobca ho opakovane v zmysle zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z.z.“) vyzval na prevod vlastníctva nebytového priestoru, na ktorú reagovalo až listom zo 14. júla 2010 tak, že žalobcovi oznámilo, že s ním zmluvu o prevode vlastníctva neuzavrie. Žalobca podal žalobu na súde na nahradenie prejavu vôle žalovaného uzavrieť s ním zmluvu o prevode vlastníctva nebytového priestoru 20. augusta 2010. Podľa názoru prvostupňového súdu žalobu podal žalobca včas pred uplynutím lehoty uvedenej v § 29 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z., z ktorého dôvodu nepovažoval námietku premlčania vznesenú žalovaným za dôvodnú. Dodal, že i prípade, ak by námietka premlčania bola dôvodná, považoval by uplatnenie námietky v rozpore s dobrými mravmi, keďže žalovaný pri prevode nebytových priestorov do vlastníctva dvoch iných nájomcov postupoval odlišne ako v prípade žalobcu a žalovaným tvrdené námietky odlišného postupu (že žalovaný nebol členom družstva, rozpornosť rozlohy nebytového priestoru) nepovažoval za opodstatnené. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovaného rozsudkom z 27. mája 2013 sp. zn. 6 Co 181/2013 napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietol a žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 670,77 €. Odvolací súd pri posudzovaní námietky premlčania práva žalobcu na uzavretie zmluvy o prevode vlastníckeho práva k nebytovému priestoru vznesenej žalovaným dospel k opačnému názoru ako súd prvého stupňa. Uviedol, že

vzhľadom na to, že žalovaný je bytovým družstvom, treba na danú vec aplikovať zákon č. 42/1992 Zb. Keďže však uvedený zákon neupravuje premlčanie tohto práva (§ 24), preto treba s poukazom na § 853 Občianskeho zákonníka použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce premlčanie. Podľa názoru odvolacieho súdu je právo na uzavretie zmluvy o prevode vlastníctva k nebytovému priestoru podľa § 24 zákona č. 42/1992 Zb. majetkovým právom a ako také podlieha premlčaniu a podľa § 101 Občianskeho zákonníka sa na premlčanie tohto práva vzťahuje všeobecná trojročná premlčacia doba, ktorá začala plynúť dňom, keď mohlo byť právo vykonané po prvý raz. V danom prípade bola výzva žalobcu na prevod vlastníctva nebytového priestoru žalovanému (Ľudovému bytovému družstvu) doručená 3. júna 1992, t.j. pred uplynutím šesť mesačnej prekluzívnej lehoty stanovenej v § 24 zákona č. 42/1992 Zb. Dňom 4. júna 1992 začala žalobcovi plynúť trojročná premlčacia doba na uplatnenie nároku na uzavretie zmluvy o prevode vlastníctva nebytového priestoru a táto uplynula 3. júna 1995. Keďže žalobca podal žalobu na súde až 20. augusta 2010, stalo sa tak až po uplynutí premlčacej doby. Pri skúmaní, či námietka premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), uviedol, že v konaní neboli zistené také výnimočné okolnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že námietka premlčania uplatnená žalovaným je v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca nepreukázal existenciu takej závažnej skutočnosti, ktorá by mu znemožnila uplatniť svoje právo včas. Za takúto odvolací súd nepovažoval to, že žalobca sa niekoľko rokov zdržiaval v zahraničí a nebytový priestor dlhodobo neužíval. Podľa názoru odvolacieho súdu aj v prípade, že by žalovaný vo vzťahu k iným nájomcom pri prevode vlastníctva nebytového priestoru postupoval odlišne ako pri žalobcovi, táto okolnosť nemá žiadny vzťah k tomu, že žalobca nárok neuplatnil včas. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, v ktorom namietal, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku premlčania (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Poukázal na to, že po podaní žiadosti o prevod nebytového priestoru do vlastníctva v zmysle § 24 zákona č. 42/1992 Zb., na ktorú nedostal odpoveď, opakovane žiadal o prevod vlastníctva nebytového priestoru podľa zákona č. 182/1993 Z.z., a to aj osobne u predsedu družstva a až neskôr túto žiadosť podal aj písomne, na ktorú mu bolo listom zo 14. júla 2010 oznámené zamietavé stanovisko. Mal za to, že námietka premlčania uplatnená žalovaným je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko napriek tomu, že niekoľkokrát žiadal o prevod

vlastníctva, družstvo zostalo pasívne, nikdy mu na žiadosti neodpovedalo, napriek neskorším výhradám žalovaného ohľadne nezrovnalostiam vo výmere nebytového priestoru, ktoré boli aj u iných nájomcoch, s týmito zmluvy o prevode nebytového priestoru uzavrel, a to napriek tomu, že im nebytové priestory previedol až po uplynutí „premlčacej“ doby v zmysle zákona č. 42/1992 Zb. Ďalej poukázal na to, že nebytový priestor z dôvodu vytopenia nemohol vôbec užívať, potom bol viac rokov v zahraničí a po návrate mu bolo znemožnené priestor užívať z dôvodu výmeny zámkov a stavebných úprav vykonávaných žalovaným. Bol toho názoru, že uvedené skutočnosti sú výnimočnej intenzity a vzhľadom na okolnosti prípadu je treba považovať uplatnenie námietky premlčania žalovaným za také, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Z uvedených dôvodov žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne správne, a preto navrhol dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z najzávažnejších procesných väd, zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Existenciu ani tzv. inej procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci nevyšla v dovolacom konaní najavo.

V dovolaní sa ako dovolací dôvod uvádza, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Žalobca nepovažoval právne posúdenie veci odvolacím súdom správne v otázke posúdenia premlčania práva na uzavretie zmluvy o prevode vlastníctva nebytového priestoru a v otázke posúdenia, či námietka premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi. Dovolací súd právne posúdenie týchto otázok odvolacím súdom považuje za správne.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca na základe rozhodnutia Obvodného národného výboru Bratislava I z 11. novembra 1987 a dohody o odovzdaní a prevzatí nebytového priestoru zo 17. decembra 1987 sa stal nájomcom sporného nebytového priestoru, že včas v súlade s § 24 zákona č. 42/1992 Zb. vyzval bytové družstvo na uzavretie zmluvy, ktorou na neho bezplatne prevedie vlastníctvo k nebytovému priestoru, že písomnou žiadosťou z 15. februára 2010 požiadal bytové družstvo o prevod tohto priestoru do jeho vlastníctva, ktorej bytové družstvo nevyhovelo a daný výsledok oznámilo žalobcovi listom zo 14. júla 2010; podanie žiadostí so skorším dátumom, napr. v spise založenej z 3. septembra 2009, s jej doručením bytovému družstvu, nebolo v konaní preukázané. Žalobca podal na súde žalobu na nahradenie prejavu vôle žalovaného ako predávajúceho uzavrieť s ním zmluvu o prevode nebytového priestoru do jeho vlastníctva, dňa 20. augusta 2010.

Dovolací súd je zhodného názoru ako odvolací súd, že z dôvodov ním v odôvodnení rozhodnutia uvedených, sa právo žalobcu na prevod vlastníctva nebytového priestoru ako majetkové právo premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Z ustanovenia § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že sa premlčujú všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva.

Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka).

Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené plniť svoje povinnosti. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a tým spôsobiť, že oprávnená osoba sa už nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Pritom zásada hospodárnosti konania vedie konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov.

Podľa § 24 zákona č. 42/1992 Zb. členovia bytových družstiev, ktorí sú nájomcami bytov a nebytových priestorov, môžu do šiestich mesiacov odo dňa účinnosti tohto zákona

vyzvať bytové družstvo na uzavretie zmluvy, ktorou na nich družstvo bezplatne prevedie vlastníctvo k bytu a nebytovému priestoru. Uplynutím tejto lehoty toto právo zaniká.

Ak nájomca družstevného bytu, garáže alebo ateliéru požiadal bytové družstvo o prevod vlastníctva bytu, garáže alebo ateliéru podľa osobitného predpisu, je bytové družstvo povinné previesť vlastníctvo bytu, garáže alebo ateliéru do dvoch rokov od účinnosti tohto zákona; ak sa nájomca družstevného bytu, garáže alebo ateliéru písomne dohodol s bytovým družstvom o prevode vlastníctva v inej lehote, prevedie bytové družstvo vlastníctvo bytu, garáže alebo ateliéru v takto dohodnutej lehote (§ 29 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z.).

Z vyššie uvedeného ustanovenia vyplýva, že ak nájomca podal žiadosť o prevod vlastníctva nebytového priestoru v prekluzívnej lehote podľa § 24 zákona č. 42/1992 Zb., bola v zmysle § 29 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. družstvu uložená povinnosť previesť vlastníctvo nebytového priestoru najneskôr do dvoch rokov od účinnosti zákona (zákon č. 182/1993 Z.z. nadobudol účinnosť 1. septembra 1993). Pokiaľ v tejto lehote k uzavretiu zmluvy nedošlo, začne nájomcovi plynúť trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva na súde domáhať sa splnenia tejto povinnosti, ktorej uplynutím sa právo nájomcu premlčuje.

V danom prípade žalobca podal bytovému družstvu žiadosť o prevod vlastníctva nebytového priestoru v prekluzívnej lehote podľa § 24 zákona č. 42/1992 Zb. listom z 3. júna 1992. Keďže k uzavretiu zmluvy o prevode vlastníctva nebytového priestoru medzi bytovým družstvom a žalobcom nedošlo, v zmysle § 29 ods. 1 zákona č. 192/1993 Z.z. bola uložená bytovému družstvu túto povinnosť splniť najneskôr do dvoch rokov od účinnosti zákona, t.j. do 1. septembra 1995, od ktorého nasledujúcim dňom začala plynúť žalobcovi trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva na splnenie tejto povinnosti na súde a táto uplynula 2. septembra 1998. Žalobca podal žalobu na súde až 20. augusta 2010, t.j. zjavne oneskorene.

I keď dovolací súd počítanie plynutia premlčacej doby odvolacím súdom nepovažuje za správne (odvolací súd mal za to, že k uplynutiu premlčacej doby došlo už 3. júna 1995), táto nesprávnosť však nemá za následok vecnú nesprávnosť rozsudku odvolacieho súdu, keď žalobu z dôvodu premlčania zamietol.

Dovolací súd je zhodného názoru ako odvolací súd aj pokiaľ ide o posúdenie otázky, či uplatnenie námietky premlčania žalovaným je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Zásada výkonu práv v súlade s dobrými mravmi predstavuje významný princíp, ktorý v odôvodnených prípadoch dovoľuje zmierňovať tvrdosť zákona; pojem dobrých mravov nemožno totiž vykladať len ako korektív či doplňujúci obsahový faktor výkonu subjektívnych práv a povinností, ale tiež ako morálne meradlo pre použiteľnosť právnych noriem. Dobrým mravom zásadne neodporuje, ak niekto namieta premlčanie práva uplatňovaného voči nemu, lebo inštitút premlčania je inštitútom zákonným a teda použiteľným vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa podľa zákona premlčuje. Uplatnenie námietky premlčania sa prieči dobrým mravom v tých výnimočných prípadoch, v ktorých je výrazom zneužitia tohto práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil. Ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je všeobecným ustanovením hmotnoprávnej povahy, ktoré dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, ak to tak nie je, požadovanú ochranu odoprieť. Postup podľa uvedeného ustanovenia má miesto iba v ojedinelých a vo výnimočných prípadoch, a to vtedy, ak vznesenie námietky premlčania je výrazom zneužitia práva v neprospech toho účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorému by nepriznanie jeho nároku súdom v dôsledku uplynutia premlčacej doby bolo neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom uplatňovaného práva a dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil, prípadne kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov, či uspokojenia iných potrieb, kedy hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou je úmysel poškodiť, či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva). Tieto okolnosti musia byť naplnené v takej výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania. Preto pre odopretie účinkov vznesenej námietky premlčania z dôvodu ich rozporov s dobrými mravmi sú rozhodujúce individuálne okolnosti, za ktorých bola námietka premlčania uplatnená.

V prejednávanej veci je dovolací súd zhodného názoru ako súd odvolací, že z okolností daného prípadu nevyplýva, že by uplatnenie námietky premlčania žalovaným bolo v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca od podania výzvy na prevod nebytového priestoru do jeho vlastníctva uplatnenej ešte v roku 1992 mal dostatok času k tomu, aby právo na splnenie povinnosti žalovaným uzavrieť s ním zmluvu o prevode vlastníctva nebytového priestoru uplatnil na súde pred uplynutím premlčacej doby, keď navyše ešte zákonom č. 182/1993 Z.z. sa mu takáto možnosť výrazne predĺžila (§ 29 ods. 1). Žalobca svojim až ľahostajným postojom sa sám dostal do danej situácie a tým sa vystavil právnym dôsledkom, spočívajúcim v premlčaní jeho práva na uplatnenie splnenia povinnosti žalovaným uzavrieť s ním zmluvu o prevode vlastníctva nebytového priestoru. Odvolací súd správne vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci nepovažoval skutočnosť, že žalobca sa niekoľko rokov zdržiaval v zahraničí a že nebytový priestor neužíval, za takého výnimočného charakteru, ktorá by bola výrazom zneužitia tohto práva. Za takúto nemožno považovať ani okolnosť, že žalovaný k dvom nájomcom nebytových priestorov prípadne postupoval inak ako voči žalobcovi a zmluvu o prevode vlastníctva s nimi uzavrel.

So zreteľom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že žalobca nedôvodne namieta, že dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., preto dovolanie zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd však žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo hoci podal návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.), ale tieto v zákonom stanovenej lehote nevyčísľil a okrem trov právneho zastúpenia iné trovy žalovaného v dovolacom konaní zo spisu nevyplývajú (§ 151 ods. 2 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. marca 2016

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková